Carles Reig.

(*Els escrits rupestres més rellevants d'un cavernícola ara ja de llonga data absent.*)

***

Ni llamps ni xàldigues, espurnes, guspires... de cap mena no astoren l'òliba mística, qui impertorbable continua d'escorcollar amb els ulls les ombres densament poblades de fantasmals presències.

Inspirada per les tempestes, i els estels qui esclaten i es cremen al cel de la nit, l'òliba escriu de vegades, bo i esgarrapant-hi amb les ungles rovellades, als murs escrostonats dels castells inexpugnables, i a les columnes amputades dels força arruïnats, i doncs desnonats, temples antics, poemes críptics en lletres de signes indesxifrables. No en traiem mai l'entrellat per molt que ens hi matéssim. Tret que fenyem o fingim, certs xipòtols passavolants, d'haver-hi comprès quelcom i, fraudulents, en transcrivim curts fragments que són escarides frases de moltes d'interpretacions possibles, curts reguitzells inconnectables de falsies tot plegat, que embadoquen alguns lletraferits dels més babaus i àvids, com ara tu, perquè els assaboríssiu amb el degut deteniment.

Faríeu, però, mal fet de fiar-vos-en sense moderació, dels escriptors de tot gènere i espècie. Prostitutes de bon preu. Tothom qui vol pot comprar'ls i oblidar'ls.

(Tret que hi ha novel·les on la prostituta esdevé l'objecte de la dèria i l'obsessió del molt angoixat i doncs condemnat protagonista. I llavors el peix es mossega la cua.)

I n'acabeu fregits.

***

El teu era un esguard magnètic, com el de l'ocellot de mal averany enfilat prop el balcó del dormitori i qui fes tanta basarda a la padrina. Te'n recordaves aleshores. Anys d'estudiant. El desmuntatge dels arqueòpterixs als museus et paralitzava de la mateixa manera, la teua atenció embeguda totalment pel meticulós procés. Una flaire d'ocell rostit ho embalsamava tot. Eixia de tu, o del teu parent llunyà, l'arqueòpterix?

Els bàrbars invasors us havien recentment tornats a immolar els conreus, i en les sumptuoses escorrialles, decrèpits, gangrenant-vos, masegades les carns pels carnissers microbis, albiràveu, enyorats i sense més embuts, rere les boires i polsegueres dels vostres cervells alterats, el sempre inabastable horitzó tremolós, vers els encar més remots cims inaccessibles on devia raure, fent-vos dentetes, l'entotsolada higiene calguda i el guariment possible. Havíeu llavors pres exemple dels vostres avantpassats sempre revolucionaris. Allò que comptava era la supervivència, en qualsevol condició ni evolució, car per molt que canviéssiu sempre fóreu els mateixos amb una diferent disfressa.

I us envolàreu, i volàreu, amb ales materialment afaiçonades per

dèdals casolans, fins on calgués. Les neus i els glaços roents us reberen. Els microbis malignants periren ensems. Entonant solemnes càntics, amb pàmfila gravetat, amb espinguets semblants als neguitosos sorolls d'orgues celestials, s'apilaven en lipomes que amb esmolats raors us cavàveu, entre sangs salubres que escrivien cordials 'saluts' a la neu.

De la vostra il·lusió se'n burlaven els prehistòrics residents. Trobaven que en fèieu la gran cosa de ben poc. Aviat trobaríeu que el fred corrector podia ésser castigador. Enlloc com a casa no s'hi està bé. Per això hi féreu niu. On al cap de generacions, encar sureu, amb la forma força canviada, adaptada a l'ambient. La vostra és la història d'un altre succés de resiliència nacional. Qui ho hagués dit, després de tantes d'invasions sofertes. No tothom hi reïx. Per això cal ésser un poble auster i ardit. Congratulacions.

***

Avencats al món acromàtic de les coves de glaç i els calds petits estanys... Abillats amb hàbits d'ocells, amb plomes a mida. Endotèrmics, els cavernícoles, amb ventres psicodèlics, hi estudiàvem els trets dels fòssils trobats sota les denses capes de glaç.

Per decret diví de l'evolució, tots els caps dels mascles de cada espècie ossosa semblaven forques diabòliques de dos pollegons. Les femelles de tota espècie ja eren llavors, als temps de l'abans de l'abans d'abans, sexualment lliures, és a dir, absolutament promíscues.

Quina espècie erriònia (eclesiàstica, i doncs idiota, i per a esclafar com allò més nociu mai inventat) les endogalà llavors, per a detriment de tota la humanitat, degradada a la més estúpida de les

espècies per la Terra cagades, de l'opressió i submissió, per la força de la repressió (amb la conseqüència ineludible de la depressió i la incapacitació) de l'element superior i més excel·lent amb el qual hauria pogut comptar — és a dir, la magnífica dona?

***

Fora hi havies estat un dels més assidus resistents. Amb persistència (més, amb perseverança, amb pertinàcia) arrapats a la vida...

Acusmàtiques catacumbes de glaç, amb el *glop-glop-glop* de les gotes que les estalactites lleixen tombar damunt els fumosos estanys — ritmes i percussions, el significat dels quals cal parar-se a escatir... Car prou, tot i l'absurd tota cosa, el significat de cada cosa tanmateix existeix, i escorcollant-lo en desixes, n'estorçs, n'alliberes, l'encant.

Parlant d'encants a descobrir, rememora... Fosquejava. Prop la font dels teuladins i verderols... I rumia-hi.

La frase màgica damunt la llosa de la tomba anònima: «*Havent finit, finà.*»

Reguitzell de savis comentaris de ton pare, adreçant-se de primer al sebollit: "Prou pogueres, punyeter. No pas tothom, ni de bon tros, fineix mai la feina per ell mateix encomanda."

I llavors a tu: "I un consell, noi: —No renunciïs mai als divins encants d'estereotipar la gent; silentment, amb la complicitat dels més ultratjosos ni derogatoris epítets, els plumbis forasters pinta-te'ls d'allò més caricaturescament, i veuràs quina satisfacció privada llavors la teua! El plaers secrets són els únics plaers definitius. Tothom, el temps finit, d'aprofitar-lo hem. Havent finit de fer-ho, finarem contents."

***

Fora tu, aquell dia, hi érets (entre els ben parits assistents a la manifestació per la llibertat) el del cartell fet a mà: “*Capellans: prou tocar els collons!*”

Érets collonut: Parles i escrius, i els sants pagans i clandestins en pes intercedeixen per tu: Davant teu n’hi havia per a llogar-hi cadires: Tothom s’hi asseia assíduament i tendra a sentir’t.

Eclesiàstics de tot fibló i pèl eriçat, estigueu-vos-en! Sou superficials en tot, àdhuc en les exigües pregoneses dels vostres abissos.

Ombrívols i amargs lloros menyspreables, amb aclucalls, i bornis, per què perdre un temps preciós havent-vos d’escoltar, si sou uns musics tan dolents? (Musics irritants i emprenyadors, d’una sola corda, que repeteixen fins a la teua exhaustió, aparentment, no pas la llur, car continuarien infinitament, fins que, tip, no els escapces o t’esmunys enjondre.) De fet, no és pas que no sapigueu tocar, com deia, altre instrument que els collons dels babaus ‘fidels’, i, en retrunys cacofònics, les orelles dels pocs independents qui sabem viure en llibertat.

Musics cortesans o eclesiàstics, tant se val: Qui, servil de mena, se sotmet a cap déu, se sotmetrà a tot rei: Mateixa femta: Emanen tothora fumerols de femer.

Llurs devotes mullers, adés sovint tan ben articulades, i ara els vèrtexs d’abans els han empenyorats al greix, i són totes rodones, com pilotes de platja policromes, de tan maquillades. Ecs, quina

degeneració de les parelles qui han fetes de les falòrnies ‘divines’ llur fastigosa font de riquesa.

Sents del cos el sospitós xiuxiueig de la seua malhumorada i lenta mes segura i despietada atrició? Això et desperta la fecunda impressió que suputa (ton cos) que el teu degut sojorn terraqüi toca a sa fi. Caldrà aviat abandonar-ho tot. Llençar fredament l’esgarrifós embaràs tots aqueixos anys abassegat per les finestres. Als arbres del baix llavors els fruits hi són fòtils i mobles sobretot, i els escadussers gatets, enjòdols, llibres, aparells...

Tant les recances com els remordiments són sentiments que no serveixen de re. No en fas cap cas.

Ets l’únic protagonista qui viatja, a diferents velocitats i per etapes, pel teu món. Un món atàvic viscut només per tu. I més intensament ni emocionalment en el repòs oníric d’un cos cansat. Hi espigoles, altrament inert, episodis que se’t revinclen i se’t desteixeixen sols perquè, esfilagarsats, els ropleguis, emulant als rostolls assolellats les tranquil·les cogullades i més espirituals aloses. Sense cobermòrums ni manies, com dic, ans al contrari, estès i cluc, rabit, adelitat, per les mels de les diferents vicissituds adés potser no tant de grat com ara, potser fins i tot amb cert desgrat, tanmateix viscudes. En la recordança de les memòries estotjades, les aventures i les anècdotes vàries molt agradívoles sensacions de dolçoretes guanyen.

***

Passen les dones endiablades, inevitablement guarnides amb mil parenceries. Totes es creuen raonablement en terra de meravelles, amb cascuna d’elles d’única protagonista.

Amb astúcies de llamàntol i amb llurs intel·lectes vastament superiors, s'han avui, com cada jorn que ixen fora, aparionades de tal faisó que semblen, a ullets d'un pobre hom com tu, poderoses deesses.

Llurs bellíssims ulls espurnegen — són les idees brillants, de les quals llurs cranis sobreïxen.

Les més radiants susciten sospites i tot als miserables envejosos.

N'hi ha, és veritat, de dubtoses reputacions... Reputacions...

De costums que el poble pec potser creu reprovables.

Te'n trobes cap davant part davant, mentre camines, i la impressió et roman que has creuat un d'aquells ens mítics qui tomben, roents, de l'infern que rau al cel, específicament per a rostar, fins a l'os més trencadís, les ànimes dels parats perfectament temptats, els betzols bojament embruixats.

I llavors ja has begut oli.

Has de córrer cap al cau a solaçar-te amb certes obscenes manipulacions de tos petits instruments intercrurals.

***

Paleontològicalment parlant, com més a prop dels molt enfonsats ni hipogeus animals originals, l'animal concernit no és més fiable i sobretot màgic. Com més evolucionats, més favors naturals no perdem. Per exemple, cap dels anodins ceptres dels taumaturgs, ni dels 'sacres' dèspotes 'per les gracietes de déu', no són pas més

radicals guaridors que els meravellosos xuclalls de les sèdules sangoneres.

En el trist palimpsest del viure, només heretgets i bruixes conquereixen la gratuïtament suposada inevitabilitat del malsonyós avorriment vital.

El manual d'allò viscut és en canvi inevitablement ple de llacunes. El temps no passa debades, les llacunes esdevenen oceans, i els oceans deserts. I als deserts només escadussers oasis, com illes afortunades i solitàries aparegudes d'enlloc només per a tu, rauen a l'aguait que les empris, si mai les trobessis, ço que no és pas ni sovint ni com aquell qui diu gairebé mai. Ensems, elles i tu hauríeu fet un harmoniós llarg matrimoni. Malaguanyada llençada de daus. L'amor nostra a les escombraries de la petita història.

Macabrament precoç, et situes subtilment, com si diguéssim d'amagatotis, sempre contigu a les gegantesques dones ben fetes, de formes doncs ultra formoses, quan, com fan els oprimits i enganyats de pertot, preguen i ofereixen davant els pudents altars llurs ànimes càndies i ingènues, perquè com més posseïdes per l'esperit diabòlic que emana dels altars, més les puguis remetre, d'esquitllentes, mentre les palpes pertot, a llur posició normal, no gens extremada, o les acusaven, els altres adoradors i idòlatres, de molt condemnable 'endimoniament', i les deien doncs necessitades de cruels exorcismes menats per brutals imbècils com ells.

De vegades, la temptació de les voluptuoses dones endimoniades és tan grossa que, entre els teus fràgils bracets, convulsivament trontollen, sacsades per silents molt poderosos orgasmes. Allò d'anar a missa era per a tu verament providencial, un bé de déu collonut. Monorc, d'un sol colló, car perderes l'altre en qualque guerra o altra, no et calia pas l'absent per a més tard trempar com un ruc, bo i revivint les concupiscents anècdotes.

Putrefacte, trobaran, potser de casualitat, els teus estranyots epígons, que, trempar, trempes encar, en esperit si més no, com adés, mentre, diguem-ne si fa no fa viu, se't bellugava de debò com un llimac crural.

Esperonat per les rels bellugadisses que són els peus delerosos d'anar enjondre, saps que només caminant a repèl, per caminois mai fressats, o no pas fressats durant les centúries darreres, trobaràs, si n'hi ha cap, la sorpresa que et sobta, i per un instant et reconcilia amb el món massa enganyós. La pàtina d'engany amb la qual la realitat és revesteix és dura com la clepsa dels mòrbids puritans i els cretins fanàtics qui ens la defineixen, tot i que no saben merda, i amb tremps repulsius 'd'espies de déu', denuncien a tort i a dret els qui amb seny ordenarien allò que ara és ubics anarquia i homicidi.

Qui et garanteix que les llambordes del 'teu' sinistre carrer sense llànties ni llums, segons la meteorologia, no dansen diferents cançons, mai de moda, car tenen prou bon gust, quan ningú no les percep? No pots negar-ho, per absurd que sigui, car allò més absurd és cregut, no sols per tu, ans per tothom, d'una faisó o altra, i pitjor, pels qui prediquen 'veritats', és a dir, invents només existents com a absurds invents, mai com a la prou absurda realitat.

Tornes al present i, barrip-barrap, un petit rabeig al cul de la banyera. Atalaies a la llum del matí, com les brèvoles plagues de la nit amb rapiditat es cicatritzen.

***

Encar amb el pòsit de boira, massa recent la tornada de tantes de guerres nocturnes, ni de torsions entre tenebres, intermitentment caient al pou abissal, caient eternament al pou infinit, feies les coses d'esme, sense mirar gaire prim...

Ara, mig surts de fogó quan et raus la barba, i l'espill et reflecteix al rerefons tota aquella estesa catàstrofe. Atzimboris trastocats. Tendrums i entrevins de carns mortes. Engranatges d'aparells espatllats. Fòtils i foteses dessús dejús. Armaris i armariets, i

rebosts i calaixeres, tots buidats, amb els objectes adés continguts daltabaix i espargits. Les lleixes nues. Els rellotges aturats i cap per avall. Àdhuc el llit, com escarabat perit, potes amunt. Quina revolució se seguia després de la pèrdua de l'electricitat al més fosc de la nit...? Te'n recordaràs...? No crec pas.

Equidistant, palesares llavors que el panorama se t'empeltava tot sol de reganyosa perfídia. Les coses fora de lloc renegaven de llur falsa situació i tornaven a mare. L'al·lucinació, feta de les regalimoses rerialles dels malsons de suara, s'esvaïa i tocava pirandó de pròpia voluntat. Romangueres sol i exposat davant el mirall mentider. El punires amb una esgarrifosa ganyota. Cuidà rompre's i tot, i s'enfosquí com si clogués, penedit, les palpebres. Llavors girà cua, tombà de quilla, i es posà d'esquena d'ell mateix.

I ara hi queies, era el jorn assenyalat de l'aplec del mags i bons bruixots de cada poble. Tu, del teu, n'érets el iogui qui fa 'miracles', n'érets allò que en dèiem el desespatllador. De fer de desespatllador n'aprengueres d'en Ton de Selvanera, qui desespatllava ton pare. Li posava l'esquelet a to, de bell nou en equilibri, i tota depressió se li n'enfuig, i et deia (ton pare, agraït) que n'aprenguessis la traça; que salvaries, quan s'escaigués, tota la família.

Saurins, salmaires i oracioners, senyadors, saludadors qui et guarien els botornons en un tres i no res, xucladors, desagulladors qui et xuclaven ascles i fiblons i podies tornar a caminar tot eixerit, trencadors, endevinaires, els setens, consagrats per les constel·lacions, i els exorcistes (qui amb supersticiosos encanteris, podien exorcitzar els flagells, com ara els de llagosts)... Venien llavors, fent espetegar els esclops, els hàbils transformistes, els orgullosos teantrops i teriantrops (capaços de canviar l'aparença, d'esdevindre durant una nit, els primers un déu, i els segons una altra bèstia), amb, darrere, la munió de casolans albardans (n'hi ha gairebé a cada mas, per humil que sigui)...

Tots en pelegrinatge hi fotíeu cap. I, recolzant-nos a les baranes, us esguardàvem respectuosament passar. I aquell jorn era festa, i esperàvem amb candeletes els vostres veredictes.

***

«Tot roda. Res no roman quiet. Ni on li toca. Tot passa i s'esmuny a ontocom. Vents estel·lars foraden traus de buidor als núvols galàctics de gasos i d'altres detritus i roents exhalacions. Acabéssim com acabéssim, de contents, gens.»

Amb allò anàvem ben servits. La pagesia i els ramaders, els pescaires i caçadors, ja ho havíem après amb les beceroles. "Qui és nat ja l'ha cagat", deien si fa no fa, amb fioritures i canvis de tonada ací i allà, les cançons de bressol.

"Olives i figues a un plat de la balança, i a l'altre només naufraig i malaurança."

Ferotgement intrèpid dins la teua testa, caminant entre el poble indiferent per les avingudes, fots cops de puny a les papereres metàl·liques amb tota la ràbia que et sobreïx. Els artells et sagnen. Les papereres romanen abonyegades. Les papereres on adés, en temps on encar la follia no t'envaïa i curullava, et fornien diaris i papers vells...

(I a tot esdeveniment on a l'instant et podria haver plagut d'assistir, si t'hi encaminaves i, malgrat el fet que mai no t'ha agradat de fer re abans organitzat o predisposat, hi feies cap, és clar que només podies arribar-hi setmanes, mesos, lustres, dècades, èpoques, tard.)

Diaris i papers vells... on pouaves les més estrambòtiques esdevinences que et convencien que la follia era general, que el món era foll, i viure una brutal enganyifa...

El gruix de la gangrena era espès com la Terra mateixa. Les carronyes dels oblidats naufraigs, i els putrefactes tresors als sòrdids cellers de la nau, donaven un rampeu a les àvides laves de l'infern interior, pinyol de turpitud.

***

Et lleixes estar de collonades, i surts al vespre a caminar damunt la neu. La trobada amb dos ossos, l'un de molt gros, l'altre mitjanet, et fa recular ràpidament. Cerques l'aixopluc de la platja, però al mar, allí mateix, nedant amunt i avall, hi ha un peix gegantí (com s'ho fot? sembla que ocupa la meitat de la mar), tan enorme que es podria menjar sencer el poble. La natura t'acorrala. Prou és conegut per tothom, rucs i rics, que ningú no n'ix viu, d'aqueixa jungla mortífera, però entre poc i massa. Ossos i peixos, què altre caçaríem en aqueixes èpoques tan reculades. Sempre mirant enrere, contra atacs íctics o ursins, vas tu mateix a recules, fins que a les palpentes no retrobes el pom de la porta, que llavors no cedeix; hi truque, fort. Cap resposta. T'enfiles, arrapat al mur, fins a les finestres de dalt. En violes una. T'hi esmunys. Caus a un llit. No pas el teu. Però buit. Enmig de la nit, una dona s'hi gita. No pas la teua. No n'has pas cap. Te la cardes sense saber ni les ganyes que fot. Parlant de ganyes, què se n'ha fet del peix immensíssim? Quants de vaixells improvisats no s'ha cruspits; quants de naufraigs, com el nostre, no ha causats; quants de poetes passejant per les platges desertes, bo i cercant-hi inspiració, no ha dat degudament pel ses...? I els ossos, els camions d'escombraries ja els han arramassats amb les excavadores, i se'ls han enduts a cap descàrrega prou remota, on s'han hagut d'acontentar de nodrir-se amb allò que els reis de la creació no descartàvem...?

No ho sabràs mai. O potser l'endemà i tot si et trobes a les papereres abonyegades cap diari si fa no fa recent.

***

A les palpentes, sense esverar-te, metòdic, ara que esdevenies orb, i calia fer-s'hi, la teua típica irritabilitat a flor de pell cal que es torni sensibilitat, una pell que ara et farà d'ulls. Com el nas, el nas cal que excel·leixi ran d'ara mateix, cal que ensumi el fel i el zel, o la benvolença i àdhuc la rara rapsòdica bonesa, dels presents, sense guipar'ls; llur perversitat, llur luxúria, o castedat — són silvestres, imperatius, paròdics...? Són fàrmacs (és a dir, puden a víctimes)...? — car cada emoció ni predisposició, com tot formigueig i mengia, genera emanacions úniques, que són les seues sentors característiques.

Trobes, ara te n'adones, que ets entre reixes. Reixes als quatre cantons.

Ets a la garjola, pitjor, a la gàbia? Et tornaves canari eixorbat? T'has sentit xiular cançons? En tens prou humor de fer-ho?

—No crec. De fet, crec que et perdies a un altre malson.

—Malson? Per què? No hi ha haguda cap desgràcia.

—Has perduda la vista.

—Evidentment, no cal parlar-ne, no cal estendre-s'hi.

—No, però hi ha incertitud. La incertitud traeix la condició de malson de la vicissitud.

Sents la seua pell escatosa i llefiscosa? El peix voluminós ocupa pràcticament la totalitat de l'escenari. Ensems no hi cabreu de cap manera. Què hi foteu plegats? Els seus ulls semblen rutllar perfectament. Ara, això també és cert, un de vosaltres, fent-se lloc, haurà d'esclafar l'altre. Dos no poden ocupar exactament la mateixa posició. Un d'ells hi és de massa. Cal que sigui eliminat.

Caldrà potser, si això no, que cap cop de cua eixampli l'amplària de

les reixes, perquè llavors un de vosaltres s'envoli. Com s'envolaria un peix? Les seues aletes no són pas de debò ales. T'hauràs d'envolar tu. Fes-ho abans no sigui massa tard. Envola't, envola't!

—On aniria?

—On anem tothom. Enlloc.

—Cert.

Com gat garneu, el mirall, tombat d'esquena, una somorta rialla el sacsava. Se te'n fotia?

—Probablement.

***

Llegendari devorador de closques (d'ou, tortuga, cranc, nou..., així mateix l'arnès dels repulsius cavallers, o l'escut per barret dels idiotes legionaris romans, i els parapets porucs dels revulsius freudians reprimits).

Coratjós, el seu triomf és la indiscriminació, i el mastegar-les, empassar-se-les i pair-les sense preferències. Per la seua indestructible ferramenta, tot allò tapat hi passa. És un peix qui va al pinyol de les coses, al centre despullat de cada element.

I tot allò que aprés ha romàs nu, *quina vergonya!*

Massa poc, per anar dissimulat, vull dir, disfressat, camuflat, de la gran cosa, quan no érets re, i ho sabies, i la por se t'ensenyoria que et descobrissin, i et cagaves als calçotets, en privat, ep, car érets un presumit, és a dir, un merda; ni això, popularment, un mitjamerda (alternativament, un menjamerda).

***

Una volior de voliaines clares, d'un blau molt fluix, qui papallonejaven a dreta i esquerra, davant i darrere, del tenebrós personatge sense peus, no l'acaben de distreure. No s'atura pas a espantar-se-les com si li fossin nocius mosquits. L'anomenaven Nicolau. Avençava arrossegant-se. O cavalcant, si en trobava cap de mig espatllat per la carretera, qualque vehicle amb rodes. Era un ens amb una força poderosíssima. Impel·lia els vehicles destarotats amb l'enèrgica embranzida dels budells de seu molt prominent ventre. Un ens, de fet, fet gairebé tot de ventre. I de pap i papada. I de boca. I ferramenta.

Avui els repel·lents puritans moderns no en permetrien pas l'existència. Animalot a l'índex. Excomunicat. Quina altra carallotada! Si mai en copsaven un així el tractaven d'heretge i de cismàtic, i en horda de bàrbars pallussos i irreflexius, com si fossin cap banda de xitxarel·los sense pesquis ni seny, exercitant llur incipient instint homicida amb un gos desvalgut, el desbudellaven a lloc.

Tu, en canvi, sempre tan calladament tolerant, te me li presentes d'esquitllentes, en terreny vague, o guaret desert, i palesament sense intencions de malícia, te me li dius de curós ictiòleg, i llavors, sense ni escallimpar-lo mica, n'analitzes, sense por que se't mengi, darrere seu, les deposicions. Les deposicions que el fosc personatge no va abandonant, com xerri majestuós, mentre atrotinadament transita.

Ullant-te, de tornada a caseta, al mirallet de la paret, en acabat, li'n presentes un espècimen, el llofra un instant tapant-se el nas, i et diu que l'autoretrat és perfecte, us assembleu, la deposició i tu, com dos bessonets en tot exactes. T'hi llences de cap i l'esquerdes, i al front et fas un trep. Estigma que durarà fins que no ets fòssil, i més i tot.

No ens esperarem pas asseguts per a presenciar-ho. D'altres feines devem tindre.

***

Ubuesca dissonant obertura, on, entre garranyics, tots surten, ballant cadascú a la manera de follets intoxicats per reigs bords.

Grinyols, esclafits, ratxades a betzef. Tots a la lingual, glòssica, escena, eixida d'entre les dents i queixals de l'esgarrifós personatge qui avia ses típiques estridents escarritxades, sobretot quan es declara famolenc.

Tothom a amagar. Tothom dins sa closca. *Ai, o potser no! No, no! M'he equivocat! No hi pensava més! M'havia passat per ull!*

Xufancs, no badéssim, canviéssim d'on som! Atès que no podem canviar qui som (i eduls d'allò pus, de més a més, ai), aprofitéssim per a fer el consuet trasllat. La casa se'ns tornava antiga. *Fora!* Al capdavall d'altres l'havien llençada abans. Què es mereix? Ni un cop d'ull arrere de recança. La vida és això: canviar de lloc com de pell.

Una llonga estesa de greda relliscosa davant seu. I prop, sestejant als niellats roquissars i farallons, les molses, algues, líquens falgueres, refrescats pels escatxics de les onades.

Tortugues, cargols, iguanes d'espinades deliciosament eriçades, o àpters cormorans... qui s'hi passegen com al bulevard les senyoretes sota viroladeta ombrel·la. Aviat, amb el monstre qui de sobte emergeix, tots engolits. El monstre reial cal nodrir'l d'innocents, o quin reial monstre més esquifit no tindríem llavors per a poder voler de debò, tanmateix fins ara impotents, deposar'l!

Oi que put a corrupció de mort? Quan serà hora per a ell també d'ésser cruspit de viu en viu per la fartana Mort? Ep, que ja ens impacientem. I això no afavoreix gens la salut.

***

Un arramassall de cendres eixutes idèntiques a elles mateixes, sense discrepàncies. Això som sots la pell. Una pell de conill penjada a la galeria per a vendre-la per quatre rals al pellaire quan pels estius passa amb un sac i un carretó, i en demana — penjada pell eixuta d'escorxat — i dintre, fum. No cal doncs que ens féssim mai els valents. Tot és inútil. Tenim permís de no intervenir en re. Cascun de naltres un altre no ningú qui mudament assisteix al grotesc espectacle.

Convençuts d'això, fruíssim, pel que duri, més lliurement de les bogeries del teatre que els diaris de les papereres i els transeünts als carrers no ens presenten, perquè els aplaudíssim mentalment, quan fan massa riure, amb llurs passions i emprenyaments, i fanatismes i devocions, i convenciments i juraments, i moneigs, i aücs de victòria per ínfimes inescaients escaiences, per minúscules desavinents avinenteses, per tristes petites rucades.

Fa riure per exemple el peix gros volent-s'ho empassar tot. Debades. Esclatarà i ho empastifarà una mica més tot. Massa adotzenada pallassada. Sense més interès. Passéssim a altre. *Next!*

***

Amarg i frustrat perquè ningú no et fa cas, esdevens, en la teua sòpita solitud, tot fantasiós i amfisbènid. Hom es tem allò pitjor per a tu. Exiliat del món, condemnat al col·lapse. Deixuplinant-te tot sol al teu racó, i tibant l'orsapop de la teua ànima tènue, i anant en acabat del tot contracorrent.

Per aqueixa via, aviat veuràs pitjors visions, i et passarà potser com al cosí Çacomllà, tan paranoic, el pobre, qui, com tu, es creia perseguit per tothom, inclosos, no cal dir, la bigarrada totalitat dels déus olímpics, i els encar més degenerats de les altres esglésies subsidiàries, i sobretot els dels reialmes estratosfèrics de la terror més horrorosa, on rauen, fent llurs extravagants malifetes, amb tot d'esclats de llamps i trons, els opinics, els cutibuts, els marracos, i les gàrgoles de pedra transformada en carn, és a dir, els gegants i caps grossos grotescs, que són els déus dels 'paradisos' lovecraftians.

I llavors què? Que un bon matí, mandrós, ja ho veus tu, el nebot valencià es cregué transformat en repugnant bestiolota — ep, que és, és clar, allò que cascú no som en realitat.

Malgrat que ferventment volguéssim, il·lusos, l'ultra-perpetuació de l'espècie, quina espècie no tindria més possibilitats de sobrar les extincions que sempre són a frec de caure'ns damunt, que l'espècie de les monstruoses bestioles...?

És de vius (d'intel·ligents), quan cal, de creure's bestiola, amb possibilitats doncs de durar qui-sap-lo, amb prou temps perquè cares generacions innombrables puguin així mateix fruir amb els imperibles clàssics de fa sis mil anys i més, i amb els rupestres i tot (si mai els troben), com aquest.

Ets un ignorat. Ningú no sap ni vol saber re de tu, ni que existeixes. Existeixes? Ho dubtes tu mateix.

I és clar que ningú no et persegueix, ningú no confabula contra teu, per què et perseguirien?

Ets massa gris i cendrós, massa anònim, massa no ningú, massa pobre i pobrissó... On són tes facultats i habilitats, i tos tresors i joiells i masses de calers als bancs? Qui vols que et persegueixi? A tot estrebar, cap ogre famolenc, per a menjar-se't?

No serves cap atot; ets lleig i desfigurat, no pas un figurí (com voldries); ets adust i acre i raspós, no pas plaent i emol·lient, ni encar menys enamorador natural de dones...

Que lluny d'osques vas! Vigila. Et tancaran, i ves a sabre les tortures per on et fotran passar, a veure si t'adrecen (?), si et fan apte per a tornar a l'inútil treball...

***

(*Una petita plaent musica de vals lent* .)

Somnàmbul, et traus de la màniga en la penombra tota mena de prestigis, tot de sorpreses admirables gestades i parides, esporàdicament i del no re, per cap mag omniscient.

Tret que, despert, tes habilitats compten de bell nou zero. *Cucut, cucut*, cantes, i això ho fas prou bé, tot i que si anem a mirar és quelcom tan fàcil de fer que diuen *les infal·libles* (?) estadístiques que el 99% dels homes en són capaços. Les dones no tant, no els cal cantar mai. En afers de banyes, la complicitat de les dones és indefectible. No calen cançons, ni noses. Un petit moviment amb el maligne nas, i tothom s'entén. *Prou comprenc, no cal que t'hi estenguis en presència d'estranys, però és clar que fas ben fet d'enganyar'l, el cuguç*, diu el bellugueig del nas.

Abruptament, els grinyols de les falses evanescents lloances s’esvaeixen. A molts de naltres, molt denys oposants del deshonorant argument, ens assalta la temptació de voler saltar de l’amfiteatre a l’escenari. Els caps eriçats dels milers i milers de cuguços presoners, que pengen escapçats de les branques de l’arbre de les rels aèries, és a dir, el banià, semblen cireres d’arboç voltades de pius, com les bombes dels anarquistes dolents en els contes dels dibuixants de ninots.

Desencantats amb la peça de l’audaç xarlatà inverecund i desvergonyit, cerquem bones fórmules i receptes per al desgreuge. L’escàndol causat agreuja la maledicció que, com cap altre flagell inevitable de l’època, omple els nostres plançons mascles de conviccions caòtiques i viscerals, que els portarà a la més angoixant depressió i llavors a l’horror de la vida i al suïcidi, talment com ens passà a nosaltres de joves a les crisis espirituals, quan ens adonàrem que tota la societat era exclusivament muntada damunt mentides d’allò més idiotes.

Com sabíem que els blasmes i vituperacions estridents, i les vulgars escridassades, només ampliarien el ressò i l’escàndol de la peça, per a profit de l’àvol calumniador públic, unànimes començàrem d’aviar, amb les veus, els mateixos fins garranyics dels violins que tocaven la mateixa dolçament patètica petita plaent musica de vals lent.

I bo i ballant els homes nos amb nos entre els seients, escandíem alhora la poètica tonada:

«*U-na*
pe-ti-ta
pla-ent
mu-si-ca
de vals lent.»

I quina coincidència, amb la plaent pacificadora musica, els embrollats actors a l’escenari ensems callaren també, i, solidaris, incloses les dones del nas bellugós, semblaren aleshores surar, angèlics, plegats, en eixam clarós i somrient.

On l'autor de la peça, despagat i irós, es desprengué de sa disfressa, i aparegué, acompanyat de la lletja infernal pirotècnia de les celebracions feixistes, amb llurs repulsius fuets, piules, trons, i bombes d'anarquistes de banal llibreta de ninots, aparegué, dic, en el seu aspecte natural de fanàtic dimoni qui, naturalment, aleshores s'immolà damunt les fustes.

Els cortinatges s'encengueren llavors i pertot es calava el foc. I els cantaires, alhora que fugíem ordenadament, car encara escandíem pausadament la lletra del vals lent, com s'escau, no ens esfereírem pas gens.

Salvats, fora, ens felicitàvem com si havíem també salvat el món.

***

Essencialment, escriure consisteix en un escriptor idiota repartint idiotades a fer i a dir per als seus idiotes protagonistes. L'idiota lector s'hi diverteix (o no).

L'àrea deletèria creada pels qui, amb mefítica enveja, com tu i jo, emprem tal com ragen les emanacions i digressions de les fumoses calderes d'uns cervells massa abellidorament acollidors amb les sobtades seductores idioteses que davallen, balbament deseixides, dels inexistents monstres astronòmics (pernicioses 'inspiracions' o infeccions), i que, amb celeritat extraordinària i sense cap mena de preterició, fem que ens supurin pels dits i se'ns estampin fidelment a la pedra, és una àrea sinistra dins la qual només s'haurien de poder endinsar, no pas els orfes dels coneixements més essencials pel que fa a haver après si més no els rudiments d'antropologia, on s'assabentaven que les calderes verinosament fumoses de molts

d’individus se’ls sobreïxen perquè sí, sense més ni més, i ran de llurs falses ferramentes de fusta i de llurs dits de titella, les més brutals psicòtiques alternatives realitats (ficcions agressives com bacteris malignes) no es desenganxen per a dur la víctima immatura qui els llegeix o pateix a la bogeria… I a la mort, per mà pròpia o aliena.

Només amb senderi, discreció i discriminació, i amb el teu més coratjós capteniment, les hauries de poder estudiar, i, amb reserves, potser llavors tornar a comunicar.

Ara, si saps des del començament, que tot allò que hom escriu, fos quin fos el motiu, és o carregós o idiotesa, la distracció de vegades s’ho val. Tot sigui per a anul·lar, ni que només fos una mica, durant una petita estona, l’angoixa que t’escanya si ets encar una mica viu.

Tot allò viu, mor. I mor per sempre. Tota la resta és vil innocentada…

Per això cal llegir-se de trast en trast les pedres, per a esvair la por. Per a esvair transitòriament la por. La por. La por.

***

Entre esversats inveterats desertors, ens intercanviem bens, pràcticament superflus per a naltres, mes utilitzables per a altri, com ara papirs i pedres en llenguatges que si naltres ignorem, aquells qui els reben prou semblen apreciar de vegades força.

Vagàvem entre ceps de raïm silvestre, i ens n’intercanviàvem així mateix grans, i quan un d’ells només te’n proposava d’agres, li tolgueres el barret de lloc d’un clatellot. No s’ho prengué pas malament. Sabia, en veure’t riure, que tenies raó, i que no ho feies sinó per això, per a riure.

I aleshores sobtadament ens esqueixaren la grua. Esclatà el primer tret. Els enganyats 'normals i regulars' qui ens empaitaven, ens havien localitzats, i ens volien enxampats i castigats exemplarment. Amb l'afusellament. Els 'normals i regulars' no són gens lletraferits ('cap falta ens fot', dirien). Gens lletraferits, doncs, i menys encar tindrien paciència amb la lito-literatura, que és més difícil de desxifrar.

Judiquem més sensible d'esdevindre llavors pedres. Ens petrifiquem, doncs, i rodolem i giravoltem com còdols relliscosos vessant avall fins que ens enfonsem a mar. Qui ni quan ens trobarà mai, amb les àmfores i les àncores asclades i rovellades, i amb els papirs que resumeixen senceres nostres vides dintre...?

Un altre escriptor d'idioteses, amb sort (?); o un pescador analfabet sense altre propòsit que el de coure's el peix, i qui segurament ens afegeix a les brases...?

Havent soferta aqueixa pòstuma humiliació, els bons dissidents desertors haurem callat definitivament.

Ara, mentrestant, no suràvem fins arribats a un illot inhabitat. Ens hi establírem, i ens cresqueren, segons les èpoques, a l'esquena, algues, molses, salsufragis...

***

Tota histèria és un iceberg; si allò que mostra ja és prou dolent, imagineu-vos allò que amaga, molt més gros i perillós. Qui es fa amb histèrics és de continu en perill de mort.

De joves, havent après dels atacs sobtats de les nostres mares amb

mala setmana o pitjor, amb qui sap la malaltia o la mania (misteris d'una espècie encar desconeguda, qui els savis som lluny d'escatir mica), i esclataven tot d'una i semblava que allò era la fi del món, i l'odi podia sortir sense noses ni impediments socials, morals, psíquics... I corríem a amagar'ns, bo i volent sobreviure la bestial tempesta.

Havíem anats a l'establiment on llogaven dones, i hi trucàvem a baix a hores ja fosques i amb un cel d'agalius ominosos, amb pràcticament ningú pels carrers estrets, i sortien dues estrictes capitanes al balcó a treure-hi el nas, i ens deien:

—Qui hi ha?

—Bon dia, veníem si us plau a llogar una dona.

—No ens en roman cap.

—Ni vídues, prenyades, menors...?

—No ens roman re. Pelats. El govern no ens en lliura de fa setmanes. Tot i que prou que ens toca. De més a més, au, fora, estem tancades per defunció.

—De qui...?

—Ocupa't del teu nas! De qui, diu! Pocavergonya! Fuig, tanca, tanca!

Les dues o tres o quatre vegades que ho intentàvem, no ens en donaven (ni a vendre ni a llogar) mai. Trobaven que no érem prou madurs; és clar que, si ja no podíem ni sabíem calibrar, ni menys resoldre, l'enigma del tarannà de cada moment de les nostres mares, què faríem amb una desconeguda?

—Amb la desconeguda, però, ja érem prematurament a port. Quan ets a port, hi arribes amb quin mareig, tu, diuen els bards, i hi reps estranyes roents onades, de negra gutaperxa, i no hi veus clar, al contrari: Hi veus bous i bèsties grosses, com aquell carallot, en Dant.

Sempre se'ls havia mort algú o altre. Algun dictador local o del govern gros. Sempre amb excuses, petits i grossos tirans, tot i que es pensen que no es moriran mai, se'n moren sempre. Ara, aquelles males meuques, servir'ns, mai. Excuses rai. Com si la mort pogués ésser l'excusa de re!

—Home, i tant, de la suspensió d'un duel qualsevol, per exemple. Si un dels dos duelistes es mor abans del duel, com et desafiaràs amb el mort...? Els morts ja han perduts, tots!

—Tret que aquest argument, amb la Mort no compta. La Mort no es mor mai, i en el teu duel amb ella, sempre ets tu qui mor.

—El panorama ens ve servit de naixença. Farem goig. Un panorama ben galdós... Ens n'anem de conya a un lloc o altre que no ens treguin abans d'entrar-hi i tot...?

—Som-hi. Sempre podem provar-ho, per què no...?

***

Allò ja ultrava; copsant-te, a l'avió, que et mocaves potser una mica massa, un otorrinolaringòleg de nyigui-nyogui formulà voluntàriament i sense que ningú li ho demanés, l'opinió que allò teu era sinusitis ("una revoltant acumulació de pus a les cavitats cranials; una mena de torba o solatge carregosos, que impedeixen la claredat dels pensaments i les bones honorables idees"), i que et calia una neteja en profunditat, tret que no pas del cervell — del crani.

—És molt fàcil, et traiem curosament el cervell, el conservem en formol i en d'altres herbes apropiades, secret de metge, i el crani te'l netegem i esbaldim amb salfumant i d'altres productes secrets, molt efectius. Hem comeses, vull dir, realitzades, milers d'aqueixes

operacions salvadores. La meitat o més de la població, providencialment aconduïts pel nostre molt avinent gremi, han tinguts ja llurs cranis buits durant llurs més felices temporades. Som una benedicció per al poble.

El record d'aquell llunyà episodi on, immers dissortadament en el nerviosisme del vol, el nervi trigeminal se t'excita en excés, i les dolors llavors, per l'ultra-sensitivitat general, s'incrementen gruixudament, fins a un mareig tan desesperat que et creus que, no és pas que siguis enmig del moment tan esperat, i sobretot temut, on el maleït tronat, tumultuós, aparell s'estimba — és que ets ja part de terra, estimbat del tot i fet a bocins, i cremant-te com a qui sap en quin merda d'altar dels sacrificis, o, si vols, molt més agradés, en graella de bon berenar del sacrosant dia de la mona.

Ets un mec en el fons força desvetllat, i quan ets a l'aeroport, et rabeges d'allò més complagut en la mai més tan lamentablement desertada terra ferma. Li jures fidelitat eterna, i que d'ençà de llavors ja no tens d'altres veres amigues que les soles de les teues sabates. Et compromets de més a més de mai més no emprar altre que camins fressats, i sobretot fidedignament fressats per tu, i per tu pròpiament, amb tots els ets i uts, aprovats per la teua autoritat única.

Els feréstecs esbarzers que voregen els legítims camins són sovint esporgats a bastament, no fos cas que mai hi amaguessin voraços depredadors qui sobtadament t'estroncaven la poètica caminada i et duien al desori, o pitjor descordadament al pànic, tan perniciós per al cor.

Fins ara, sense nogensmenys abandonar-te a cap mena de fastigós cofoisme, n'has eixit indemne, i tes composicions de caire persuasiu sobre la fruïció dels elements naturals, quan es presenten de forma ordenada, ço és, harmònica, ha romasa gairebé torrencial. Car a pleret, cada còdol que t'hi trobes, individu sempre únic, encar n'esdevenia més, en dur-hi escrits fragments de versos, o si eren prou breus, versos sencers d'afaiçonament del tot original i genuí, del mateix inqüestionable anònim autor. Quina constant victòria. Prou pots. Qui pogués...

***

Quan sortires de la presó les dues parts continuaven enfrontades, els estralls eren compartits. Sempre hi ha, com sempre hi hagudes, dues parts enfrontades, enemigues, guerrejant. És inevitable en aquesta presó que és el món.

Cal dir que no te'n saberes avenir.

—Com és (deies) que després de tots aqueixos anys encar es barallin? Són incapaços de trobar la pau? Difícil de creure!

Cal afegir que a la presó t'havien fet un rentatge de crani. I que per distracció (?) — una ampolla, o més aviat un bocal, mal tancat, amb part del formol especial que s'esbravava — una meitat del teu cervell s'havia eixugada i feta malbé, de tal faisó que la tolgueren i t'instal·laren la bona meitat. La qual, adonant-se'n que el terreny on es podia eixamplar existia, l'aprofità per anar creixent, fins a esdevenir una meitat totalment hegemònica.

Et convidàrem a casa, ben rebut, i et diguérem:

—Un aperitiu? Schnaps...?

—I cols! Gana. Set. *The lot!* Ens tenien a règim. Regimentats, disciplinats. I frugals!

Les teues idees ara eren totalment segures. Sabies immediatament allò que volies o et convenia més. Monolític, sense dubtes. Sempre d'acord amb tu mateix. Harmònic, bucòlic. No pas ja amb un cervell

boirós i confús, perdut a la jungla de les contradiccions implícites, amb dues meitats que sospesaven sovint, i allò sol ja exhaureix, cada idea, per ximple que fos, com si fos vital — i fins quan n'era de debò i tot, perdent llavors un temps preciós que t'hauria pogut costar àdhuc la vida.

—Si fos realitzable materialment, caldria fer també un rentatge de crani a la presó del món mateix (digueres, amb fermesa), com aquell qui diu sense voler i volent-ho alhora, per falsa equivocació, i lleixar aleshores, mentre el rentatge no tenia lloc, que una de les dues parts del cervell del món s'acabés de podrir del tot, i així, més tard, amb l'altra meitat col·locada a lloc, les disputes perennes, tan mortíferes i dolentes per a tothom, i que només poden dur a l'extinció de l'estúpida confusa espècie, prenien fi finalment.

—Bona! Si més no, el somiar truites no ho has perdut. La por era que, amb una sola meitat hegemònica, l'intercanvi atzarós dels somnis i les aspiracions que amaneixen la vida també se t'haguessin esvaïts. Benvingut al món dels incomplets, tu una mica (o molt) més complet que no els altres, però home comú i no pas monstruós, una altra xifra, mes més segura d'ella mateix, amb posicions indoblegables, i doncs fiable, xifra recognoscible després de tot, *uf*, quin pes que no ens traus de sobre!

***

Els qui ens amusem musant com musics desvagats, tocant pastoralment i imaginàriament la flauta, ara tapant-ne un o dos o tres foradets, ara uns altres, podem dispersar-nos en pensaments vagues, ço que és un gran luxe.

Avui, amb prou lleure, analitzaves el teu nou caràcter, els trets més rellevants, i trobaves que t'has tornat endiabladament bon home, els teus enuigs sempre esquifits, els teus assaigs de rampellada sempre

frustrats... I que alhora el teu bon punt i ensems, com dic, el pitjor punt, l'atot i la carta que no lliga, el triomf i el fracàs, la virtut i el defecte, del teu caràcter, per a gaudir de la presó i farsa del món, són, primer que ets naturalment contrari de tota il·lusió i mentida pueril, i segon, una tendència desmesurada vers l'escatologia,

Tot i el teu aspecte bocafí, trobes ineluctablement que al fons de tota cosa, tant se val si existent en la realitat (?), o tan sols (?) com a concepte, hi rauen només la mort i la merda. Tot al món (en el més ampli sentit) és finit i put.

Així és difícil anar enlloc, altre que fent gratar per terra els petges de la cadira, o fent empastifades voltes a la teua gàbia privada, com vell tigre atrapat.

Les beutats més impressionants, sobretot quan van nues o seminues, sempre et fan pensar, esguardant-ne curosament llurs formosos culets, que, tot i tan esculturals, no són pas escultures de pedra, i que prou, en canvi, han de menjar-se, quan s'escau, la botifarra, i pair-la, i cagar-ne els desaprofitaments. I que per tant, fetes de carn, no cal retre-s'hi amb tanta de reverència, com si la carn fos art, art d'aquell que es pot conservar tal qual una bella durada, i que, amb la nefasta fula influència dels crítics (quins altres farsants!), hem d'admirar com bledes badocs, encar que íntimament trobéssim que al capdavall no són sinó una altra misèria humana, d'aquelles de qui n'apreuem molt idiotament i exagerada la importància.

Tot plegat, penses que de menjar és de bruts, i de morir d'idiotes.

Però espera't...

Passaves llavors foscament pel carrer i, aprés la pudent deletèria mala ventada d'una banda de brètols invasors, tant l'un agredit pacífic ciutadà com l'altre coincideixen a plànyer's debades d'un enfilall d'execrables malignitats. Sense esbombar-ho, en veu baixa, els recomanes que prescindeixin de tot desassossec, que tothom, tard o d'hora, prou passarà pel savi '*tal faràs, tal trobaràs...*'

"Voleu agressió més greu que la que els administrarà degudament la

mort?”

Allò no fa gràcia a ningú. Potser a la pròxima oportunitat te n’estaràs. Entre poc i massa, home.

Car, massa poc, encar ho rebles amb: “Potser es moren aquesta nit mateixa, cagant al sobreïxent canfelip de llur tuguri... La merda i la mort sempre a l'aguait.”

Tu rai. Mai no et desalteres. Passes, cada cop més primet i desnerit, com fi fantasma. I et dius que obrir la boca a la fi cansa massa. No siguis tan pretensiós. Desa’t per a mai més tot greuge (i fada opinió) al sòrdid oblidat recambró dels mals endreços.

***

Dalt de tot del podi de les nafres obscenes, s’hi corfonia la teua amor pròpia.

Et feia l’efecte que — com d’altra banda tothom, qui cada dia que sobrevivim, ajornem la construcció de la nostra piràmide, on fotre-hi, ben camforada, la nostra ben alleugerida (sense cap meitat de cervell, víscera inútil) mòmia — que, de la teua amor pròpia ferida, cada cop menys cobejosos tentacles se n’estenien vers el territori on darrerement t’arrelaves, els estramonis dels prats i les alzines sureres de les arbredes... Indret triat, amb un paisatge que creus que t’afavoreix, i que t’engreixaria i tot, si hi insisties; un ambient que de moment, doncs, et garanteix un aixopluc prou sensat on l’estàtua del teu cos imaginat no rep ni pateix, en la seua salut, sinó lleus martellades que no l’esmussen gaire...

Car, tot i que saps, que el teu cos, amb tu i l’adés tan cara amor pròpia, acabareu aviat transformats en un petit munt d’engrunes,

encar trobes que, a la vaporosa il·lusió de l'ànima, t'hi rau un secret plaer, el de durar un dia més contra el traïdor enemic, còsmic i omnipresent, del temps.

(No se sap mai què pot portar un nou dia. Quin descobriment, quin desllorigador...

L'esperança subsisteix, mentre l'engany conjuminat pel cervell mentider ragui en vida.)

***

Sortires viu del complicat tractament, i durant els primers dies d'una sola meitat expansiva al crani, et creies esdevingut un robot controlat de lluny i vivint no pas en cap altra realitat que la d'un banal simulacre. Passejàvem junts, i sovint, efectivament, de sobte era com si fossis un vehicle i canviessis de marxa, com si tu, o algun conductor remot, agafés, al seu món, el mànec de les velocitats, i, sempre sense cap mena d'avís, l'accionés amunt o avall, i adés anaves caminant en una lentitud exasperant, com adés en una desesperant rapiditat (o al contrari), i hom no sabia com posar-s'hi. N'acabaves totalment desorientat.

Quines més rares reaccions del personatge qui s'ha sotmès, voluntàriament o més aviat empès per les circumstàncies adverses, al criminal moneig del cirurgians!

Perdut enmig d'enlloc, t'encomanaves, ximpletament, als inexistents monstres estratosfèrics, i et posaves a llur mercè, com qui es posés, per a fer-se patir com un 'dòmine' sòmines qualsevol, cèlics cilicis que fessin, sobretot psíquicament, molt de mal.

T'havies venut llavors com qui diu a l'enemic aixoplugant-te mentalment sota el paraigua traucat d'una altra de tantes gracietes

de les altes divinitats molt suposadament i xaronament gracioses.

Benvingut al club dels miserables. Els repulsius monarques i dictadors més sanguinaris, també ho esdevenen i són, diuen llurs barroeres propagandes, «per les gracietes dels déus».

Trigares a tornar, reesdevingut si més no una ombra prou recognoscible de qui fores. I, com encar érets jove, et creares, impulsat per la inèrcia que mena un cos viu qualsevol, qui rutllaria sempre lliure si hom no li imposés, de dins o de fora, estrictes constrenyiments i restriccions, un nou fat personal, una altra ambigua biografia de tantes que les fortuïtes fortunes no poden conxorxar amb la plàstica realitat.

Què és la realitat sinó insegura pasta que no acaba mai de lligar-se, esperant la mort, on llavors, al reialme del no re, s'endurirà i fixarà d'una vegada.

***

El tedi et devorava. En una sever atac de pueril rebequeria, emboirat autòmat, esperonat per una font d'energia oculta, et vaig veure, incrèdul, davallant de la vorera, i afegint-te a la cavalcada de bledes venuts a les ruqueries i fal·làcies supersticioses de qualsevol imbècil idòlatra religió que diu adorar ulls clucs un altre fatu capdecony de monstre ni inexistent ni mai existit.

Amb estrènua dissipació, en ploraves la mort falsificada. La imaginació psicòtica en falsifica tantes com exemples de vida malalta no cal donar a la plebs ignara perquè penqui i calladament es mori, com a bons ciutadans.

Tots els riscs de no seguir l'exemple de les vides psicòtiques qui

inventen les vides psicòtiques que cal imitar són riscs bords, que rarament no prosperen sinó en una altra vacuïtat, un altre buit, on al capdavall no caus, com en pou negre infinit... Malament rai.

***

Món de perplexitats revoltants, acrobàtics íncubs de la nit qui (amb certa pensiva solemnitat orquestral de vegades) et posseeixen de cop-descuit; huracans, sismes, esllavissades, capricioses pirotècnies naturals; animals i d'altres ens estranys pertot, abundants, barallant-se per supremacies bestialment transitòries, i encar els més peculiars dels espècimens percudits per les ciències (i les indecències i les impaciències) i per llurs exòtiques sentors extasiats; boscs orfes de groc, i cor-romputs perquè han perduts llurs fills, els grocs crisantems, adés tan vius i que ara decoren, morts ells mateixos, les grogues vides mortes.

Perfumats cadàvers amb les sentors corrompudes de les flors dels morts.

Bavoses gavines, impel·lides, com locomotrius foraviades, per eclèctics instints carnissers, flirtejant sense solta ni volta, o com vaixells de vapor que insisteixen d'anar, balandrim-balandram, navegant per tumultuoses clavegueres.

Cínic sarcàstic món amb aberrants peces d'escacs, amb encar més absurds rocs. Uns rocs nus, amb la cridanera absència d'enigmàtiques runes escrites damunt, les quals, per aventura, l'haurien explicat (el món d'improbables confluències i d'abracadabrants sinergies) màgicament (tret que tota màgia no és altre que falòrnia fada) una mica, per a cap ànima verge, àvida de

coneixement i també de coneixences (parell de conceptes que sovint han d'anar acoblats, car prou es necessiten, es complementen, és clar que, com tot, efímerament).

Oh i espera't...

Tothom t'apareix sobtadament embolicats amb mortalles.

Això s'acaba... Fenòmens esfereïdors... L'espectre d'un xàfec imperiós de sang i femta es passeja pel cel, un cel esdevingut fosc atzucac ominós com l'acer, on a redós del desgavell universal, un altíssim qualsevol, amb aplom nocturn, decreta encara ximpleries...

Te'n fots de sa mare, com de ta mare. La dona creies tenir-la a mà, mes '*de sotamà la dona mat et dona*'.

Com diu la dita: '*Dita la dita, que descansat!*'

Envies pams de nas als bocs expiatoris, i t'encuirasses sagaçment en l'afetgegat enfarfec de la multitud. La multitud, ah, la multitud. Els qui en massa assistim als enterraments de cada element destacat, i als elements per tothom descartats. Car ets no ningú. Un de més. I els no ningú ho som gairebé tot. Som invisibles... Sempre cadells superflus, els quals qui sap mai si hem sobreviscut l'abandó, o l'assaig d'eliminació per aigua, aire i terra...

Les 'coses' dels pobres s'anihilen amb els pobres mateixos.

Només roman per a la 'història' la brossa lleixada enrere pels rics, qui es desen fins la merda i tot, ben congeladeta, no fos cas que resultés, algun dia beneït, d'ésser verament miraculosa, i fos doncs la universal panacea per a una societat llavors benaurada — i és clar molt agraïda als rics bel·licistes avariciosos, com sempre ha passat, dignes, ells, de totes les daurades estàtues. Amb les dels generals més criminals amb l'afegitó a llurs 'heroics' pits de tot penjarelles i guardons tronats, esvellegats i rovellats, això com a les més llampants sumptuoses recompenses pels 'serveis prestats', ço és, les esteses matances (llur bufat llegat) que bastiren tots els ara morts imperis, enlairats abans en enormes podrides pagodes de cadàvers

acumulats.

***

Neguit i deler del voler i no poder, i nogensmenys ignorar la impotència, i tornar-hi debades, tants de cops com creus que calgui.

Ja de petit, el teu tarannà perfectament definit pels retrets de ta padrina: “*Poca-solta i sense-substància*.” Caracterització cabdal. Mai l'has desdita. Al contrari. D’ençà d’aleshores l’empitjorament sense aturador — l’aberració i l’absurd de tu es desenvolupa fins a l’esclat enlluernador d’una fi vergonyosament lamentable. O lamentablement vergonya. Tria, si pots.

Calma’t. Si pots.

La posteritat no existeix. Inhospitalària il·lusió. Les orquídies als traus duraran més. No les llences fins a l’endemà. La posteritat manca d’endemà. Per a ella l’endemà no vindrà mai. Quan comenci la posteritat, l’univers, matussera molt inestable construcció, circulant sense solta ni volta, orba i sense frens, ja haurà fet el darrer pet.

Amb tot desmuntat, en tot l’absolut desmanegament, on aniràs a cercar-la? Impossible, desenganya’t, i acompanyem-ne si de cas les anacròniques absoltes amb lamentables càntics d’egipcians, on hom es rabeja en sangs d’altri com si fos en gatxull de soll.

Els encants del mai més es fan enlluernadors i tot, quan els compares amb la vida de carronyaires, a la qual els simiescs humans finalment hem ascendit, dins l’horrorós empastifament de l’esfèrula, i dins el vertigen vomitiu d’un sencer univers que només es pot estabilitzar en la catàstrofe darrera, i llavors amb el

cortinatge d'absoluta negror que s'hi clou inexorablement damunt. Per sempre pus.

***

Infinites dinasties de moltons salten innombrables tanques i esbarzerars només perquè t'adormis, i puguin aleshores, mentre dorms, tornar a viure lliures i a lloure; puguin dur una vida natural, de disbauxa i esvalotament sense confins.

Sempre t'has volgut moltó moltonejant, només espiant rere cap matoll com els gossos i pastors omnipotents la caguen sense constantment, límit ni mesura.

En el breu silenci d'un hiat d'entre guerres, traïdories, commocions, confusions i bogeries quotidianes, escoltaves atentament la planyívola confessió d'un univers que és declarava matemàticament NO factible. Era un comentari innecessari i trivial, sense rellevància ni interès; era com escoltar la veu dels qui, amb plomes i pinzells, es conxorxaven, a la platjola, per a ben realitzar llurs malifetes. Alhora aixecaves mandrosament les palpebres i te'ls guaitaves amb ulls censors, els icònics iconoclastes, els artistes emblemàtics, experts en les falòrnies escrites o pintades a propòsit per a enxampar babaus amb prou calers sobrers.

A la taula damunt la terrassa, el menystingut felí feia estralls a l'esmorzar-dinar; pessic a pessic, se l'anava cruspint sencer.

Peremptòriament, el llucet fregit qui es mossegava la cua, havia de desnuar-se (i te n'adonaves que lentament i traçuda ho feia), si volia encar salvar la pell tot llençant-se, reixa avall, a mar.

Relat tot plegat absurd, car sa pell, per si hom no ho havia llegit bé, ja era fregida.

Amb commiseració, et dius: *Pobre peix*.

***

Tothom, en la mesura que tots som (i n'estem) peixos, ens mereixem l'epítet (de 'pobre').

I tu em sembla que una mica més i tot.

Car amb raó temies que mai ningú t'admirés. Molt perillós és que t'admirin. Les enveges homicides que desvetlles. I estaves tranquil, car passaves arreu desapercebut. Tant com podies. I reixes a no fer-te mai admirar per ningú, tret que...

Tret que ho facis (i evidentment ho facin) per equivocació.

Com ara quan, bo i tornant del meset de vacances preses amb un seu nou drut, durant l'hivern, als estius al sud del con, la dona se t'enduia de visita al seu ginecòleg...

I sort encar que l'oftalmòleg no fos oftalmòloga. Potser (quina por!) ella se t'hauria volgut aprofitar. "Quin aparell foramidat de tenir, el pobre mec!"

Car l'oftalmòleg en veure tot allò, uns forats (del cony i del cul) totalment malgastats, palesava admiració. Et guaitava com si no s'ho cregués. "Carall amb el mosca morta! Guaita tu què és capaç de fer!"

Totes aquelles marques fortes de frecs i refrecs als genolls (de cardar ferotgement, amb la dona a cavall del drut estès damunt les catifes de l'hotel davant la platja), i una mica més avall de la ronyonada, on, amb la dona cardant ara esbojarradament damunt

les sorres o les tovalloles de platja, l'os ilíac i l'os sacre i els ossos de per allà baix, li obrien la pell.

L'admiració del pobre metge era doble. De les mascles proeses del cardaire de torn, i molt erròniament, com dic, de tu, la persona menys probable del món que aparentment i inversemblantment les feia.

Ara que al món, no se sap mai. Qualsevol cosa s'escau d'esdevenir-se i, au, si no ens anihila, ens hi acostumem. I explicacions del fenomen en acabat, rai.

Totes les bestieses que ens han dites, de primer els astròlegs i d'altres divins, i després els també divins astrònoms! Els quals ens han fetes veure muntanyes esborronadores de garses per perdius.

I com a bons carronyaires d'avial estirp, ens les empassem.

Bon profit.

***